

Március

1. *Március 4.* – Bibliavasárnap: a perselyadományt egyházunk a Magyar Bibliatársulat Alapítványnak továbbítja, ezzel is támogatva a protestáns bibliafordítások gondozását.
2. *Március 5.* 16.30 – Presbiteri gyűlés
3. *Március 18.* – A délelőtti istentisztelet után Szabó András előadása: A böjt a festészetben
4. *Március 19.* 16.30 – Presbiteri bibliaóra
5. *Március 22.* 18.00 – Zenés áhítat
6. *Március 24.* 14.00-16.00 – Húsvéti kézműves délután
7. *Március 25.* – Virágvasárnap
8. *Március 29.* 18.00 – Nagycsütörtök úrvacsorai közösséggel
9. *Március 30.* 18.00 – Nagypéntek, Passió
10. *Április 1.* 10.00, 18.00 – Húsvétvasárnap, úrvacsorai közösséggel
11. *Április 2.* 10.00 – Húsvéthétfő, úrvacsorai közösséggel

Imádkozunk

- a bibliatársulatok szolgálatáért, hogy mindenki azon a nyelven olvashassa és hallhassa Isten igéjét, amelyet ért!
- azért, hogy a böjti időszak jó alkalom legyen Jézus értünk hozott áldozatának felelevenítésére, megértésére és elfogadására!
- hogy gyülekezetünk növekedhessen hitben, szeretetben és létszámban is Isten dicsőségéért!
- hogy Isten gondviselő kegyelme óvja, gyógyítsa betegeinket!

	<h1>Kézfogás</h1> <p>Missziói hírlevél 2018. március 4. 3. szám www.honvedter.ref.hu</p>
---	---

„Imádkozzál Atyádhoz”

„Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.” (Mt 6,6)

Az itt maradtok Istennel való új és csodálatos kapcsolatáról beszél tanítványainak Jézus mennybemenetele előtt, amelynek örök ellenértéke az Ő váltságáldozata. „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz...” (Jn 20,17). Így most már mi is, miután Isten gyermekei lettünk, félelem nélkül és azzal a bizonyossággal fordulhatunk Hozzá, hogy meghallgat minket.

„Imádkozzál Atyádhoz”. Jézus nem azt mondja, „Imádkozzál Istenhez”, sem azt, hogy „Imádkozzál Istenedhez”, hanem azt, hogy „Imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van.” Ez a lelki intimitás teszi szükségessé, hogy egy kis időre vonuljunk vissza a világból, zaklatott életünkől. Tegyük félre a munkahelyi problémáinkat, az okostelefon, a számítógépet, zárjuk be az ajtót nyugtalanító gondolataink előtt.

„Ajtódat bezárva imádkozzál.” Így találkozhatunk mennyei Atyánkkal, aki bár rejtve van, de szívünk legmélyére lát. Látja titkos sebeinket, szégyenünket, hangtalan kiáltásunkat. Isten mindenén áthatoló tekintete az irántunk való szeretetéből fakad. Az Ő szeretetébe vett bizalmunk minden imánk alapja

„Belső szobánkban” imádkozunk – őszintén és anélkül, hogy egy kedvünk szerinti istent képzelnénk el magunknak. Kérjük el mennyei Atyánktól az engedelmesség, az alázatosság és a bizalom adományát.

„A te Atyád pedig... megjutalmaz téged.” Amikor imádkozunk, a Szentlélek ereje és békessége hatja át szívünket. Ez az a biztonság, amely megszünteti félelmeinket, letörli könnyeinket, – helyet ad afeletti örömeinknek, hogy Isten szeret.

Nemes Gábor

Megemlékezéseink a hitújításról

Az elmúlt évben a reformátusok számára igen jelentős évfordulót ünnepeltünk, mert 2017-ben emlékeztünk meg a reformáció kezdetének 500. évfordulójáról. Egyházközségünk igyekezett minél több gyülekezeti alkalmon a Luther által elindított folyamatra visszatekinteni, és egyben saját református meggyőződésünk gyökereit bemutatni. A Reformációs Emlékbizottság ehhez hathatós segítséget adott, mert három olyan nyertes pályázatunk is volt, amelyek segítségével ünnepi istentiszteletet, illetve csendeshetet szervezhettünk.

Az első pályázat támogatásával május 21-én Balázs Mihály professzor úr tartott a délelőtti istentisztelet után egy előadást a szegedi reformáció történetéről. Ezzel párhuzamosan gyermekek számára drámapedagógiai foglalkozásokat is szerveztünk, amelynek központi témája a hitújítás volt. A foglalkozásokat családi vetélkedővel zártuk.

A szokásos nyári gyülekezeti kirándulásunkat szintén a Reformációs Emlékbizottság támogatásával valósítottuk meg: a beregdaróci csendeshéten a reformáció emlékhelyeit látogattuk meg. Végül a Szeged-Honvéd Téri Református Egyházközség első istentiszteletének 70. évfordulóján hálaadó alkalmat tartottunk, amelyre november 26-án került sor. Az ünnepi megemlékezésen lelkipásztoraink mellett több kórus is szolgált, és egy kellemes beszélgetésekkel tarkított szeretetvendégség zárta az eseményt.

Bízom benne, hogy mindegyik alkalmunk emlékezetes volt a testvérek számára.

Hegy Ádám

HÚSVÉTI kézműves délután
2018. március 24-én, szombaton
14.00-16.00

Tóth Sára: Miért nehéz a böjt?

Az utóbbi években a református templomokban is több szó esik a böjtről. Ez nagyon jó, hiszen a böjt fontos bibliai lelkigyakorlat (ha rákeresünk a szóra, körülbelül hatvanszor fordul elő a Szentírásban). Amit azonban nem nagyon hallok – érthető módon, hiszen a lelkészek nem elijeszteni, hanem biztatni akarják az embereket –, az az, hogy a böjt nehéz dolog.

Ezekben a hetekben azon gondolkodtam, hogy miért. Miért nehéz ennyire? Bizonyára nem vagyok egyedül azzal, hogy a legenyhébb önmegtartóztatás, a megszokott dolgoktól való apró megfosztás is nehezemre esik. ...

... ezért nehéz a böjt, mert a böjtölés, annak a legenyhébb formája is meglehetősen bele tud piszkálni a komfortzónánkba. A nagyböjt talán lehet az az idő, amikor az ember szembesül azzal a ténnyel, hogy bár a tökéletes otthonra, a zavartalan otthonosságra vágyik minden szív – amelynek ősképe az anyaméh nyugalma és biztonsága –, a világ és a felnőtt élet nem tudja ezt megadni, csak részlegesen, pótlólagosan, futólag és emlékeztetőül. Isten országa elközelített, itt van köztünk, de még nem jutott teljességre. Aki belefeledkezik a komfortzónájába, azt kockáztatja, hogy erről a még nem-ről feledkezik meg. Pilinszky János egyik írásában megkülönbözteti a kisembert és a kispolgárt. Látszatra hasonlóak, mindegyiknek lehet háza, kertje, kutyája. Csakhogy a kispolgár nem teszi ki a lábát a komfortzónájából. Zárt világ ez, „tudat alá szorított mindenség”. Kertjének nincsen égboltja, nem meri vállalni az emberi lét egészét. Márpedig az emberi lét egészében ott a diszkomfort, a fájdalom, a hiány.

Ilyen értelemben böjt lehet minden lépés, amit a komfortzónánkon kívülre megteszünk. Akármilyen kevés is ez, mégis egy mozdulás. Mégis egy kicsi lépés, hogy Krisztus mellé szegődjünk keresztútján. Krisztus a táboron kívül szenvedett, egészen kivetett lett és otthontalan. Ismerve saját gyengeségemet, biztatom magam, a legkisebb mozdulat ebbe az irányba talán üt egy aprócska ablakot elkényelmesedett szívemen. A ferences Barsi Balázs azt mondja Pilinszky kisemberéről, hogy az ő szívében ott van az egyetemesség sebe. Nem a pszichéjén van a seb, amit a pszichológus meggyógyíthat. A „kisember” tudja, hogy az a seb gyógyíthatatlan ebből a világból. A komfortzóna egyfajta fájdalomcsillapítás, és bizony még a saját vallásosságunk is válhat ilyen komfortzónává. A böjt arra jó, hogy csökkentse fájdalomcsillapító-adagunkat, arra jó, hogy kicsit engedjük, hogy fájjon. Hogy beengedjük az életünkbe csak egy villanásnyit Krisztus kínjából, és vele együtt az ő „legkisebb testvéreinek”, a sok-sok éhezőnek, szomjazónak, elhagyatottak és árvának otthontalanságából.

(Forrás: <http://www.parokia.hu/publikacio/cikk/131>)